

A FEKETE MACSKA

Az ablakpárkányon fekete macska,
szeme sötétzöld lézersugár,
belélegzi a konyha melegét.
Áldott légy, átok, homályos vízió!
Kitapogatom a pulzusom,
dobog bennem a koraszülött élet.
Fellobban, parázslik a pirkadat,
a látóhatáron visító vonatok –
éled valami a föld magzatvizében.

Még jég a tó, merev, mint a holttest,
a járdán eltaknyolt, bűzlő rókabőr,
ez a másnap is jóval rövidebb lesz,
és kaotikus, mint az elmebaj.
Rendőrr lesi az álnok erkölcsöket,
belerúg a koslató szukába.
A föld kerülete talán ma rövidebb,
szűkebb az ajtó, a vaskapu,
szökni nem tudok, se kedvem, se jogom.

A lézerszemű fekete macska
besírül lassan, mint óvatos szellem,
körüljárja és megszenteli
a hitehagyott, profán templomot.

VÁNDORARCOK

Úgy válnak kacattá rendre az arcok,
mint szilánkká robbant sörösüvegek –
az üvegszentek persze nem kellenek
még akkor sem, ha a háttérben harcok

dúltak egykor a rég felszántott réten;
isteni kegy, hogy mégis megláthattam
széthullva bár, ezer repeszdarabban
az íriszt, amely nincs – azon a képen

tűnődöm... károg a fekete madár
bocsánat lehet – de ugyanúgy vád is –
vészbíró pihen a kemény farácson.

Időtlen ágak közt tövis a határ
vagy láz-erőd – emésztő hadibázis –
(várat magára szentté avatásom).

VERSPER

1.
Bizonyítani tudom ösztönösen,
hogy nem a verssorok különbözete,
hanem a dallam fogsorok között
lomhán kérődző masszája lökdös
oda és vissza egy rágógumi-szerű
görbe és folyton szakadó fonalat.

2.
Nem megszokás, nem rutin-mezőny –
Végül is játék: kartonálarc mögött
bohóckodó, szerető Gutenberg...
olyanszerű egyedi folyamat,
amelyben sosem fedi fel magát az évszak,
az elvárt címszavakat sem ismerheted,
az éppen esedékes napok nevét –
(talán kihulltak a pedagógiából).

3.
[Csipkerózsika mégis hiányzik...
átjátszotta magát az asztal s a parkett közötti
paródián. Selymes kezében porcelánváza.
A cserepek között most Szent István fekszik,
vagy egy félkezű, szökött apáca.]

4.
Világraszóló csend és nyugalom.
Más nemzetek jönnek ájtatos szöveggel,
– az én házamban se lépcső, se korlát –
lehulltak rendre a kariatidák,
türelmem szerkesztett, tördelt nyugalom.

5.
Ebből a vélt-valós romladozásból
határolom be a túlélés esélyét.
Ezek után mit érdekel engem
lekötözött szemem,
nyesett karrierem –
szerelmem is csak esküszegés,
parancsszóra dallamot termelő
fűvószenekar – vagy elvágyódás,
vagy kivégzőosztag.

ÖSZTÖNÖKÖN INNEN ÉS TÚL

(EZ A HARC LESZ A VÉGSŐ)

1.
Meg sem mozdult,
csak amíg köhécselt. Éppen csak addig.
Elméletileg elviselhető,
egyik vaspánttól a másik falig
magára vakolta az egész délelőttöt,

a délutánt, a rátromfoló éjjelt,
ott lebegett egy lepedő fölött.
Vaságy ma az élet, vaságy holnap is.
Hajnal körül döglegyek vizelnek
alá ebből a sámán-télből,
Coco Chanel a cserepeken,
harmincnyolc Celsius hónalatt.

2.

Az emberi bűnök főkolomposa
lezser testet ölt, nyeli a telet.
Lakatokat lát, reteszt,
riasztóberendezéseket.
Felmerül a kérdés:
az elővigyázatosság iránytűi?
az előregyártottság üzemi pecsétje?
Merre léphet az, akinél
lejárt idő van?
Merre léphet az, akinél
nincs jelenidő?

3.

Hegesztett, barna jégkonténerek
földszinti megállóiban
barnás-fekete körözött lányt keres
betontömbök, kerítéslécek mögött.
Tiltott legelő, állatvédelem,
mindenki alszik ébredés után.
Ha jól emlékszik, éppen egy feles
ömlött keresztül a templomkupolán.
Melyik tudat alatt rejtőzik Isten?
Az, akivel játszani nem lehet.
Költöző szentek, vegyetek körül,
mint keresztet vető vándormadarak.
Ezt mondhatta nemrég, a kezdetek előtt.
Éjjel fél kettőkor megint megszerette.

4.
Rajzolna, írna élőlényeket,
harci kutyákat, sast, vakondokat,
terepszínt fekete gázálcra.
Következhethetne aztán egy fehér alagút.
De keleten–nyugaton árnyékos a járda,
Északon–délen nincs lelkiismeret.

5.
„Ez a harc lesz a végső”,
hullámzó körvonal a járda,
a padon elesettek,
lerókázott katonazubbony,
simlis sipka a markecoló
frontnővér ölén.